

ချစ်သံမေတ္တီ

ထိုအချစ်က စစ်မှန်ခဲ့သော်

အပိုင်း (၇)

အခန်း - ၃၁

၅ရက်ခန့်ကြာသော် ...

"ကိုကို မနက်ဖြန် ကိုဘုန်းပြန်လာမှာ ဆို ..."

S နေ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို တပ်ပေးရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။
နေ မဖြေဘဲ သူမအား စိုက်ကြည့်နေသည် ...

ဒီတစ်လအတွင်း နေ အသင်ကို လက်မထပ်ရရေး အသည်းအသန် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ။ ဘွားကို ပြောတုန်းက အသင် ကားတိုက်မှုဖြစ်တာ မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက် သက်သက်ပင် ... ဒါပေမဲ့ ... မနေ့က ...

"ဦးလေးကို မောင်နေမင်းထည်ဝါကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... သွားပြောပေးပါ့မယ် ... ဘယ်သူလို့ ပြောရမလဲ မသိဘူး ..."

"မိုးကြီး ဦးမိုးကြီးပါ ..."

ဦးမိုးကြီးရဲ့ စကားအဆုံး ဝန်ထမ်းကောင်လေး ခေါင်းညိတ်ကာ နေ ဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ ။ ပြန်ထွက်လာတော့ ...

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးဝင်လို့ ရပါပြီ ..."

မိုးကြီးလည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒီမှာ ထိုင်ပါ ... ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ... လာရင်းကိစ္စ အရင်ပြောပါဦး ..."

ဦးမိုးကြီး နေ လက်ပြသည့် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ... နေကဦးစွာ အရင်ပင် ပြောလိုက်ခြင်း ...

"ဟို သမီးလေး ... သူတို့ မိသားစု အသတ်ခံရတာပါ ..."

"ဘာ ..."

မဝံ့မရဲပြောလိုက်တဲ့ ဦးမိုးကြီးရဲ့ အင်္ကျီကော်လံစကို နေ လှမ်းဆွဲကာ ... ဦးမိုးကြီး ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ...

"ဟို ... တခြားတစ်ယောက်က သတ်ခိုင်းတာပါ ..."

နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားသံကြောင့် နေ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...

ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပြီး ...

"ဘယ်သူ သတ်ခိုင်းတာလဲ ... ပြော ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းပြော ..."

"ဟို အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုသတ်ခိုင်းတဲ့ လူရဲ့ နာမည်ကို ထည့်ပြောခဲ့ပါတယ် ... ဦးလေးလည်း သွေးပူနေတဲ့ အချိန်မို့ မမှတ်မိတော့တာပါ ... အစ်ကိုကို ထောင်ထဲမှာ သွားမေးမလို့ လုပ်ပေမဲ့ အဲဒီနေ့ပဲ အစ်ကို အသတ်ခံရတာပါ ..."

မျက်ရည်များ နှင့် ပြောနေတဲ့ ဦးမိုးကြီးရဲ့ စကားတွေကို အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍ နားထောင်ရင်း ဒေါသများ နှင့်ထွက်၍ ... စုတ်တစ်ချက် သပ်ကာ ...

"ကျစ် ... မဖြစ်နိုင်တာ ... ခင်ဗျားပါဝင်ပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှုကို ...

ခင်ဗျားမသိတာ မဖြစ်နိုင်တာ ..."

ဦးမိုးကြီး နေ ရှေ့သို့ ခူးထောက်ကာ မျက်ရည်တွေ ကြားထဲမှ ကြည့်
၍ ...

"တကယ်ပြောတာပါ ... ဦးမညာပါဘူး ... ဦးတို့ သမီးလေးကို ဒီ
အကြောင်းတွေ တစ်သက်လုံး မပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ...
အခု သမီးလေးလည်း သိသွားတော့ အားလုံး ..."

"ခွပ် ..."

"ခွပ် ..."

"ခင်ဗျားတို့ ဗျာ ... လုပ်ရက်ကြတယ် ..."

ဦးမိုးကြီး စကားပင်ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ နေရဲ့ ဒေါသများက ဦး
မိုးကြီး အပေါ် ကျရောက်လာကာ လက်သီးနဲ့ ဦးမိုးကြီး မျက်နှာကို နှစ်ချ
က် ဆင့်ထိုးလိုက်သည်။ ။

"ဦးတို့ တောင်းပန်ပါတယ် ... သမီးလေးကို သတ်တဲ့ သူလဲ ဦးတို့ အ
စွမ်းကုန် ကူရှာပေးပါမယ် ..."

"ပြန်လို့ ရပြီ ..."

နေ ထိုလူကြီးကို စကားပင် မပြောချင်တော့ ... နေ ဦးမိုးကြီးကိုမြင်
လျှင် ဒေါသများ မထိန်းနိုင်တော့မှာ စိုးသောကြောင့် ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်
။ နောက်မို့ဆို အဲဒီလူ အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်အောင် လုပ်မိမှာ
အမှန်ပင် ...

ဦးမိုးကြီး နေ ရှေ့မှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှိရှိလေး ထွက်သွားတော့

...

"သတိုး ... ဟိုနှစ်ယောက်ပါခေါ်ပြီး ငါ့ဆီ လာခဲ့လိုက် ..."

နေ့ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကိုယူကာ အပြင်က သတိုးဆီကို ဆက်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ။ သတိုးတို့ ရောက် လာပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုနေ ... ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ ..."

"ခန့် ဦးထက်အာကာ အဲဒီလူကြီးကို သေချာ စောင့်ကြည့်ပေးပါ ... အဲဒီလူကြီးကို မသင်္ကာဘူး ... အသင်တို့ မှာ တခြားရန်ငြိုးမရှိဘူး ဖြစ်ချင်းဖြစ် အမွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပဲ ဖြစ်မှာ ... ငါပြောတာ နားလည်လား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"ကိုကို ..."

နေ့ အတွေးလွန်ပြီး သူမလေး ခေါ်လိုက်မှာ သတိပြန်ဝင်လာကာ S အားပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

"ဟင် ..."

"ဘာတွေတွေ့နေလို့ လဲဟင် Sလေးပြောတာ မကြားဘူးလား ..."

နေ့ သူမလေး ပြောတာ မကြားလိုက်ပါ ... နေ့ Sလေးကို သွားတန်းဖြူဖြူလေးတွေပေါ်အောင် ထပ်မံ ရယ်ပြလိုက်ပြီး ...

"ဟို ကလေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ ... ကိုကို အတွေးလွန်သွားတယ် ..."

"ကိုဘုန်း မနက်ဖြန် ပြန်လာမယ်ဆို ... ဟုတ်လား ..."

"အင်း ... ညီလာလည်း ကလေး ကိုကိုနဲ့ ပဲနေရမယ် ... အောက်သွား နေမယ်တို့ ဘာတို့ မလုပ်ရဘူး ..."

နေ သူမလေးပြောမှာ ကို ကြိုသိ၍ အရင် ပြောလိုက်ခြင်းပင် ...

"ကိုကို ကြိုသိနေတာလား ... Sလေး အောက်မှာ ပဲ နေလို့ မရဘူး လား ..."

သွားဖြူဖြူလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ပြနေတဲ့ သူမလေးကို နေ မျက် တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေသည် ။ သူမလေး ရယ်လိုက်တိုင်း အညှို့ခံရ တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ... သူမအပြီးက ဘာအရာနဲ့ မှ မလဲနိုင်အောင် ... အဲဒီအပြီးလေးတွေကို သူနှစ်သက်သည် ။

"ဒါအမိန့်ပဲ ..."

"ဟုတ်ပါပြီ ... အမိန့်ဆိုတော့လည်း အမိန့်ပေါ့ ... ကိုကိုရဲ့ အမိန့်ကို မြေဝယ်မကျ နာခံလျက်ပါ ..."

"ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကိုကိုရဲ့ အရုပ်ကလေး ... ဪဒါနဲ့ ကလေးကို လူနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးမယ် ..."

"ဘယ်သူလဲဟင် ..."

မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ သူအား စူးစမ်းသလို ကြည့်လာတဲ့ သူမလေးကို ကြည့်ပြီး နေ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ပေးရင်း ...

"ကလေးရဲ့ အရေးပါတဲ့ လူနှစ်ယောက် ... အဲဒီနေ့ကျ သိရလိမ့်မယ် . .. ကဲ ကိုကို သွားတော့မယ် ..."

"ဟုတ် ... အိမ်အောက်ထိ လိုက်ပို့မယ် ..."

"နေဦး ..."

သူမလေး သူ့ရဲ့ အိတ်ကို ဆွဲယူကာ သွားမယ်အလုပ် နေ Sရဲ့ လက်ကို ဆွဲလိုက်တော့ အရှိန်လွန်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတဲ့ သူမလေးကို ခါးသေးသေးလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖက်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်တော့ မျက်လုံးလေး မိတ်ထားပေးတဲ့ သူမလေးကို ကြည့်ကာ နေ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

သူ နမ်းမယ်လုပ်ရင် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်ပေးတတ်သည်။ ။ မနမ်းတတ်နမ်းတတ်နဲ့ တစ်ခါတလေ တုံ့ပြန်မှုလည်း ပေးတတ်သည်။ ။ သူ ဘယ်တော့ပြန်လာလာ အပြုံးလေးနဲ့ ဆီးကြိုနေတဲ့ သူမလေးကို အရမ်းချစ်သည်။ ။ တကယ်လို့ သာ ကိုကိုနားမှာ ...

နေ ဆက်မတွေးတော့တာထက် ဆက်မတွေးရဲတာပါ ...

"အဟမ်း ..."

နေ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်တော့ မျက်လုံး တစ်ဖက်ဖွင့်ကာ ကြည့်နေတဲ့ သူမ ...

"ဒီနေ့တော့ ... ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ် ... လာသွားမယ် အောက်ကို ..."

နေ သူမလေး ကို ဖက်ကာ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ဘယ်မှ မသွားနဲ့ နော် ... ဒေါ်ထား Sလေးကို သေချာ ဂရုစိုက်ပေး နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်လေး ..."

နေ သူမလေးကို ပြောပြီး စိတ်မချလို့ ဒေါ်ထားကိုပါ မှာ လိုက်သည်။ ။

သတိုး ဖွင့်ပေးတဲ့ ကားလေးပေါ် တက်ကာ ကုမ္ပဏီသို့သွားသော ကားလေးကိုကြည့်ကာ S မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ ။

"ဟင် သခင်မလေး ငိုနေတယ်..."

"ဟို သမီး ဟိုဘက်ခဏ သွားဦးမယ်နော် ..."

S ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို ကပျာကယာ သုတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သူမထိုင်နေကျ ပိတောက်ပင်ကြီး အောက်သို့ သွားလိုက်သည်။ ။

"ဟင့်..."

အသံတိတ်ငိုနေရလို့ ရှိုက်သံလေး ထွက်လာသည်။ ။ Sလေး မျက်ရည်တွေကျ လာပြီး ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။ ။

"ဟီး အဟင့် ..."

Sလေး မျက်ရည်တွေကို သုတ်ကာ ... ထိုနေရာမှ ထကာ သူမ ဦးတည်ရာက ...

နေ သူမလေး ခံစားနေရတာကို သိခဲ့ရင် ...

လက်က အိုင်ဒီကတ်လေးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်တာနှင့် တံခါးကြီး တအိ အိပွင့်သွားသည်။ ။ S စံအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ ညနေ ကိုကိုပြန်မလာခင် သူမ အရောက်ပြန်လာရာမှာ မို့ ခြေလှမ်း ခပ်ကျဲကျဲနှင့် ဦးတည်ရာက ...

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကားငှားဖို့ ပြင်လိုက်ရာ ...

ကားတစ်စီး သူမရှေ့သို့ ထိုးရပ်ကာ ...

"ဟေ့ အဲဒီကောင်မလေးပဲ ခေါ်ခဲ့လိုက် ..."

ကားထဲမှ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ လူတစ်ယောက် ပြောလိုက်တော့

နောက်မှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာကာ သူမကို ဖမ်းမယ်လုပ်တော့ ...

"ဟိတ် မပြေးနဲ့ ..."

ထိုသူကြီး သူမလက်ကို ဆွဲလိုက်တော့ ...

ခွပ် ... ကဲဟာ ... ခွပ်

S ထိုလူကြီးကို လက်သီးနှင့် နှစ်ချက် ဆင့်ထိုးလိုက်သည်။ ။ ပြေးမည် လုပ်သော်လည်း နောက်တစ်ယောက်က သူမကိုဖမ်းကာ ကားထဲသို့ ထည့်ကာ ...

ဝှစ် ဝှစ် ...

ကားလေး ထိုနေရာမှ မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

"မင်းခ မင်းဘာလို့ ကားရပ်လိုက်တာလဲ ..."

"ဟိုမှာ boss ပြောတဲ့ ကောင်မလေး ..."

ရာဇာ ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး ကားထဲ ထည့်သွင်းခြင်း ခံလိုက်ရတာကို မြင်လိုက်တော့ ...

"မင်းခ အဲဒီကားနောက် အမြန်လိုက် ..."

"ဗျာ ..."

"အေး မင်းအဲဒီကားကို မမီရင် မင်းသေဖို့ သာပြင် ..."

ရာဇာ ပြောတော့မှ မင်းခ ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းကာ ထိုကားကို အမီလိုက်တော့သည်။ ။ ရာဇာစိတ်ထဲမှာ တော့ ...

ကောင်းမလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါနဲ့ ...

"ဖေဖေ ... ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက် ..."

"ဟင် ဒီကောင်မလေးက ..."

ဦးထက်အာကာ အသင်ပြသည့် အပုံတွေကို တစ်ပုံချင်း ယူကြည့်ရင်း ...

"သူနဲ့ သူ့သက်တော်စောင့်ပေါ့ ... ဘယ်လောက်တောင် ကြည်နူးနေတဲ့ အပုံတွေလဲ ... ဘယ်လောက် ကြည်နူးကြည်နူးပါ အချိန်တန်ရင် ... ဒီပုံတွေ ဘွားတော်ဆီ ရောက်သွားရင် ... ခံခံ ..."

အသင် ပြောပြီးအားရပါးရ ရယ်လိုက်သည် ။ ဦးထက်အာကာမှာ တော့ သမီးရဲ့ လုပ်ရက်တွေကို သဘောကျကာ ...

"ဖေဖေသမီးလေး ... ဒါတွေ ဘယ်က ဘယ်လိုရတာလဲ ..."

အသင် ခြေတစ်ဖက် ပြောင်ချိတ်လိုက်ရင်း ...

"ဒါတွေက ဒီ၅ရက်အတွင်း ဖေဖေ လူတွေလွှတ်ပြီး ရိုက်ခိုင်းထားတာလေ ..."

နေနဲ့ ၆ရဲ့ ပုံတွေများ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားသည့်ပုံများ ကစားကွင်းမှာ နမ်းနေသည့်ပုံများ ပင် ...

"ဒီပုံတွေကို ဟိုအဘွားကြီးဆီ ပို့ပေးပါဖေဖေ ... ဖုန်းတွေထဲက မဟုတ်ဘဲ ပုံကိုတိုက်ရိုက် အဲဒီ အဘွားကြီးဆီပို့လိုက်ရင် ... အဲဒီအဘွားကြီး သွေးတက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေမှာ မြင်ယောင်သေးတယ် ..."

"ဟားဟား ... ခံခံ ..."

သားဖနှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ညစ်ကျယ်ကျယ်ရယ်ရင်း ... ဦးထက်အာကာ အရယ်တိတ်ပြီး ...

"သမီး မောင်နေမင်းကို တကယ် ရအောင်လုပ်နော် ... သမီးသိတဲ့ အ

တိုင်းပဲ သမီးမေမေမရှိထဲက ဖေဖေတို့ ကို ဟိုဘိုးတော် သိပ်ကြည်တာ
မဟုတ်ဘူး ... သမီးလေးက သူ့ရဲ့ မြေးဖြစ်နေလို့ သာ ... ပြီးတော့ ဟိုလူ
တွေသေတာတောင် အမွေတွေကို အခုထိ သူပဲသိမ်းထားသေးတာ ..."

"သိပါတယ်ဖေဖေရဲ့ ဘိုးဘိုးကို သမီး တောင်းကြည့်ပါဦးမယ် ... အ
သင်တို့ လည်း ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ ... အဲဒီအမွေတွေက သမီးတို့ ပဲ
ရမှာ လေ ... သိပ်စိတ်မပူနေနဲ့ ..."

"အင်းပါ ..."

အသင်ကသာ စိတ်မပူနဲ့ ပြောတာ ဦးထက်အာကာ မှာ တော့ စိတ်
ပူလျက် ... အမွေတွေကို သူတို့ သာ မရလျှင် ...

"ဝေါ ... ဂူး ..."

"ဟေ့ကောင် မင်းခ မင်းဘယ်လို မောင်းနေတာလဲ ... ဖယ် ငါမောင်း
မယ် ..."

ရာဇာ စိတ်မရှည်တော့ မင်းခရှေ့ကကားကို မDအောင် မလိုက်နိုင်
သောကြောင့်ပင်။ မင်းခကားကို ရပ်လိုက်တာနှင့် ရာဇာ အမြန် မင်းခဘ
က်ကို ပြောင်းထိုင်လိုက်ကာ ရှေ့က ကားကို မီရန် မိုင်ကုန် မောင်းလိုက်
သည် ။

ဂူး ... ဂူး ...

Sလေးကို ဖမ်းတဲ့ ကား မြို့ပြင်က အိမ်ပျက်ကြီး တစ်လုံးထဲသို့

ရောက်တာနဲ့ ကားထဲက လူနှစ်ယောက် Sလေးကို ပွေ့ချီကာ အိမ်ကြီးထဲ သို့ ခေါ်သွားသည်။ ။

"မဟန်နီ ... အဲဒီမှာ ခင်ဗျား ခေါ်ခိုင်းတဲ့ တစ်ယောက် ... ကျွန်တော် တို့ တာဝန် ကျေပါတယ်နော် ..."

အိမ်ကြီးထဲမှာ ကြိုတင်ရောက်နေတဲ့ ဟန်နီကို အရိုအသေပေးကာ ပြောလိုက်တော့ ဟန်နီ Sလေးရဲ့ အနားကို သွားကြည့်ကာ ... မဲ့ပြီးတစ် ချက် ပြုံးလိုက်ပြီ ... ထိုသူတွေအား ...

"မင်းတို့ အတွက် ဒီမှာ ငွေ ... အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း မင်းတို့ လက်ထဲ အပ်လိုက်မယ် ... ကျန်တာ မင်းတို့ စိတ်ကြိုက်ပေါ့ ... ခ်ခံ ..."

ဟန်နီရဲ့ အပြောကြောင့် ထိုလူသုံးယောက် Sလေး အနားသို့သွားကာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဝါးမတတ်ကြည့်ပြီး ထိုလူ၃ယောက် ဟန်နီကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ။

"မဟန်နီ ကျွန်တော်တို့ ကို စိတ်ချပါ ..."

"OK လေ မင်းတို့ စိတ်ကြိုက်ပါ တို့ သွားပြီ ..."

ဟန်နီ ပြောကာ ကြော့ကြော့လေး ထွက်သွားပေမဲ့ ရှေ့က လူတစ်ယောက်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားကာ လက်ထဲက စလင်းဘတ်အိတ်လေး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး ... ပါးစပ်က နာမည်တစ်ခုကို ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

"ဟင် ... ကိုကြီး ..."

ရာဇာ ဟန်နီ ရှေ့တည့်တည့် လျှောက် လာပြီး ...

"မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဟန်နီ ..."

အသံပြတ်ပြတ်နှင့် မာထန်လျက် ...

"ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ..."

"အဟက် ဘာ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်တယ် ..."

ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံနှင့် အပြောပြီးမှာ မခိုးမခန့် ကြည့်
ကာ ပြန်ပြောနေတဲ့ ဟန်နီကြောင့် ရာဇာ ဒေါသများ ထွက်လျက် ...

"ဖြန်း ..."

ရိုက်သံနှင့်အတူ လည်ထွက်သွားတဲ့ ဟန်နီရဲ့ မျက်နှာ ...

"အဲဒါ ရာဇာဆိုတဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပြောချင်ဦး ... မင်းခ ဒီကောင်မကို မင်း
ကြည့်ရှင်းလိုက် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ရာဇာ မင်းခကို ပြောပြီး အထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ။

S နီးလာတော့ သူ့အား ဝါးမတတ်ကြည့်နေတဲ့ လူငယ်ယောက်ကြောင့်
ကြောက်လန့်ကာ ...

"ရှင်တို့ ဖယ် ကျွန်မနားကဖယ် ..."

Sလေး ထိုလူတွေကို တွန်းကာ ပြေးသော်လည်း လူကြီးတစ်ယောက်
လက်ကို ဆွဲထားတာကြောင့် အတင်းရုန်းပေမဲ့ ...

"ကိုကြီးတို့ က ချစ်လို့ ပါ ကလေးရယ် ..."

"ချစ်ချင်ဦးကွာ ..."

ခွပ် ခွပ် ...

ဖျောင်း ...

ရာဇာရဲ့ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားပုံအပြီး အားလုံး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ။ Sလေး ကြောင်ကာ ထိုလူကို ကြည့်နေဆဲ ...

"ကောင်မလေး မင်း အဆင်ပြေရဲ့ လား ..."

ရာဇာ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးလိုက်တော့မှ S သတိရလာကာ ...

"ဟုတ် အစ်ကို ... အစ်ကိုရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ..."

သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ စိုးရိမ်တကြီး မေးနေတဲ့ သူမကိုကြည့်ကာ ရာဇာ ပြုံးသွားသည်။ ။

"အင်း ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ..."

"ဟုတ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို ဒါတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ဟင် ကျွန်မ မသိလို့ ပါ ..."

"လာပါ ပြန်လိုက်ပို့မယ် ..."

ရာဇာ သူမမေးတာကို မပြောချင်ပါ ... ဘာကြောင့်ဆို သူနဲ့ လည်း သက်ဆိုင်နေတာကြောင့်မို့ပင် ...

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"မင်းခ မင်း အဲဒီကောင်မကို ကြည့်ထား ငါကားတစ်စင်း လွှတ်လိုက်မယ် ..."

ရာဇာ အပြင်မှာ ရှိနေတဲ့ မင်းခကို ပြောကာကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

S သူနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး သူဖွင့်ပေးတဲ့ ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"မင်းကို ဘယ်လိုက်ပို့ရမလဲ ..."

ရာဇာ သူမနေတဲ့ အိမ်ကို သိပေမဲ့ မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ မေးလိုက်ခြင်း ...

"ဟို ထည်ဝါ စံအိမ်ကိုပါ ..."

"မင်း အဲဒီမှာ နေတာလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

S သူမကို မမှတ်မိလို့ တော်သေးဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

အချိန်ခဏကြာတော့ ...

"ကဲရောက်ပြီ ... မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် ..."

"ရှင် ... ဟို ကျွန်မ ..."

တစ်ရှင် ရှင် လုပ်နေတဲ့ သူမလေးကို ကြည့်ကာ ရာဇာ ပြုံးလိုက်ပြီး .

..

"အဟက် မင်း ဖုန်းနံပါတ် ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိပြီးသားပါ ..."

"ဟို မဟုတ် ..."

"ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ဖို့ မမေ့နဲ့ နော် ... ကဲ သွားပြီ see you ကောင်မလေး ..."

စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ ရာဇာ သူ့ဘာသာ ပြောကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ S သက်ပြင်းချကာ စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ထဲ ရောက်တော့ ...

"ဟူး ... တော်သေးတယ် ကိုကို ပြန်မရောက်သေးလို့ မဟုတ်ရင် စိတ်ပူနေဦးမှာ ..."

သူမ မေထားတို့ ဆီသွားဖို့ အစီအစဉ်ကလည်း ပျက်ခဲ့ရပြီ ...

"ဟယ် သခင်မလေး ... ရှာလိုက်ရတာ ..."

"အား ..."

ဒေါ်ထား ပြောပြောဆိုဆို Sရဲ့ လက်ကို ကိုင်လိုက်တော့ သူမ ဟို လူကြီးတွေကြောင့် ဒဏ်ရာရထားတဲ့ နေရာကို ထိမိ၍ အော်လိုက်ခြင်းပင် ...

"ဟင် သခင်မလေး လက်က ယောင်လို့ ပါလား ပြပါဦး ဒေါ်ထားကို .
.."

ဖြူဖွေးနေသော လက်လေးပေါ်မှာ ရဲပြီး အညိုရောင်ပါ သန်းနေသည် ။ ဒေါ်ထား ပြောပြောဆိုဆို ...

"မိတောရေ ဆေးခြင်းယူခဲ့ဦး..."

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပြီးတော့ ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ ... ဒေါ်ထား စိတ်ပူလွန်းလို့ သခင်းလေးဆီ ဖုန်းဆက်တော့မလို့ ..."

ဒေါ်ထား စကားကြောင့် Sပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ ...

"ဟို ဒေါ်ထား ကိုကိုဆီ ဖုန်းမဆက်နဲ့ နော် Sလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဟိုဘက်က သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာ အဲဒါ လက်လေးနည်းနည်း ရောင်ရံလေးပါ ... ပြီးတော့ သမီးဘာသာ အပေါ်ရောက်မှ ဆေးထည့်လိုက်မယ် ..."

Sပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ ဆေးခြင်းကိုယူကာ ရေချိုး

ခေါင်းလျှော်ပြီး ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်လိုက်သည်။ ။

နေ ဒီနေ့မှ ကုမ္ပဏီက အရေးပေါ် အစည်းအဝေးကြောင့် အိမ်ပြန်
နောက်ကျသည်။ ။ ရောက်ရောက်ချင်း သူမလေးရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့
တက်ကာ တွေ့ပါပြီ သူ့ရဲ့ ကလေးလေး ... အိပ်နေတဲ့ သူမလေးကို
ကြည့်ကာ နေပြုံးလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နဖူးလေးကိုဖွဖွလေး နမ်းလိုက်
ပြီးမှ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ ညစာ မစားတော့ဘဲ သူမလေး
ကို ဖတ်ကာ အိပ်လိုက်သည်။ ။

"အသင်လက်ပေး ကိုကို လက်ဆောင်လေး ပေးမယ် အဲဒီ ဆူထားတဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးက ဘဲနှုတ်သီးလေး ကျနေတာပဲ ... လှလည်း မလှဘဲ ...
ဟားဟား ..."

"ကိုကိုနော် လူ လာပြီး ဘဲနှုတ်သီးလေးလို့ မပြောနဲ့ ... ငိုလိုက်မှာ
နော် ..."

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ ...

ညအမှောင် ကားမီးရောင်နဲ့ အတူ အဝေးပြေး လမ်းမကြီး ပေါ်မှာ မိ
သားစု၃ယောက် ...

"မေမေ ဒီမှာ ကြည့် ကိုကို ပေးထားတာ လက်စွပ်လေး ... လှလားဟ
င် ..."

"လက်လေးထောင်ပြပြီး လက်စွပ်လေးကို ကြွားနေတဲ့ သမီးလေးကို

ကြည့်ပြီး ဒေါ်အသင်မြတ် ပြုံးလိုက်ပြီး အသင် ဆံပင်လေးကို သပ်ပေးရင်း ...

"ဟုတ်ပဟယ် လှလိုက်တာ လက်စွပ်လေးက ကိုကိုက သမီးလေးဖို့ လက်စွပ်လှလှလေး ရွေးတက်တာပဲ ..."

အသင် မေမေ အပြောကြောင့် အလှပဆုံးပြုံးပြကာ လက်စွပ်လေးကို လက်လေးထောင်ကာ ကြည့်နေသည်။ ။

"ကိုကိုကပြောတယ် ... မမအေသင်ကို မပေးဘူးတဲ့ မီးမီး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပေးတာတဲ့ ... ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် မပျောက်စေနဲ့ တဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကွာ စောင်ထားရမယ်တဲ့ ... မေမေ မီးမီးကြီးလာရင် ဒီ လက်စွပ်လေး မတော်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ..."

သမီးလေး အမေးကြောင့် ဒေါ်အသင်မြတ် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးလေးနဲ့ ဝတ်ထားလိုက်ပေါ့ ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ မကွာ တော့ဘူးလေ ..."

"ဟီးဟီး ဟုတ်တယ်နော် ..."

နှစ်ယောက်သား ပြောပြီး အသံတိတ် သွားကြသည်။ ။

"မိန်းမ ကိုယ်တို့ ကားနောက်ကားက အရှိန်မထိန်းဘဲ စီးနေသလိုပဲ .
.."

ဦးချစ်ခရာ မသင်္ကာလို့ မိန်းမကို လှမ်းအပြော ဒေါ်အသင်မြတ်နဲ့ အသင် လှမ်းအကြည့် ကားကြီး သူတို့ ဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ...

"ဒုန်း ... သမီးလေး ..."

"ဟင်း အင်း မေမေ ဖေဖေ"

"ကလေး"
